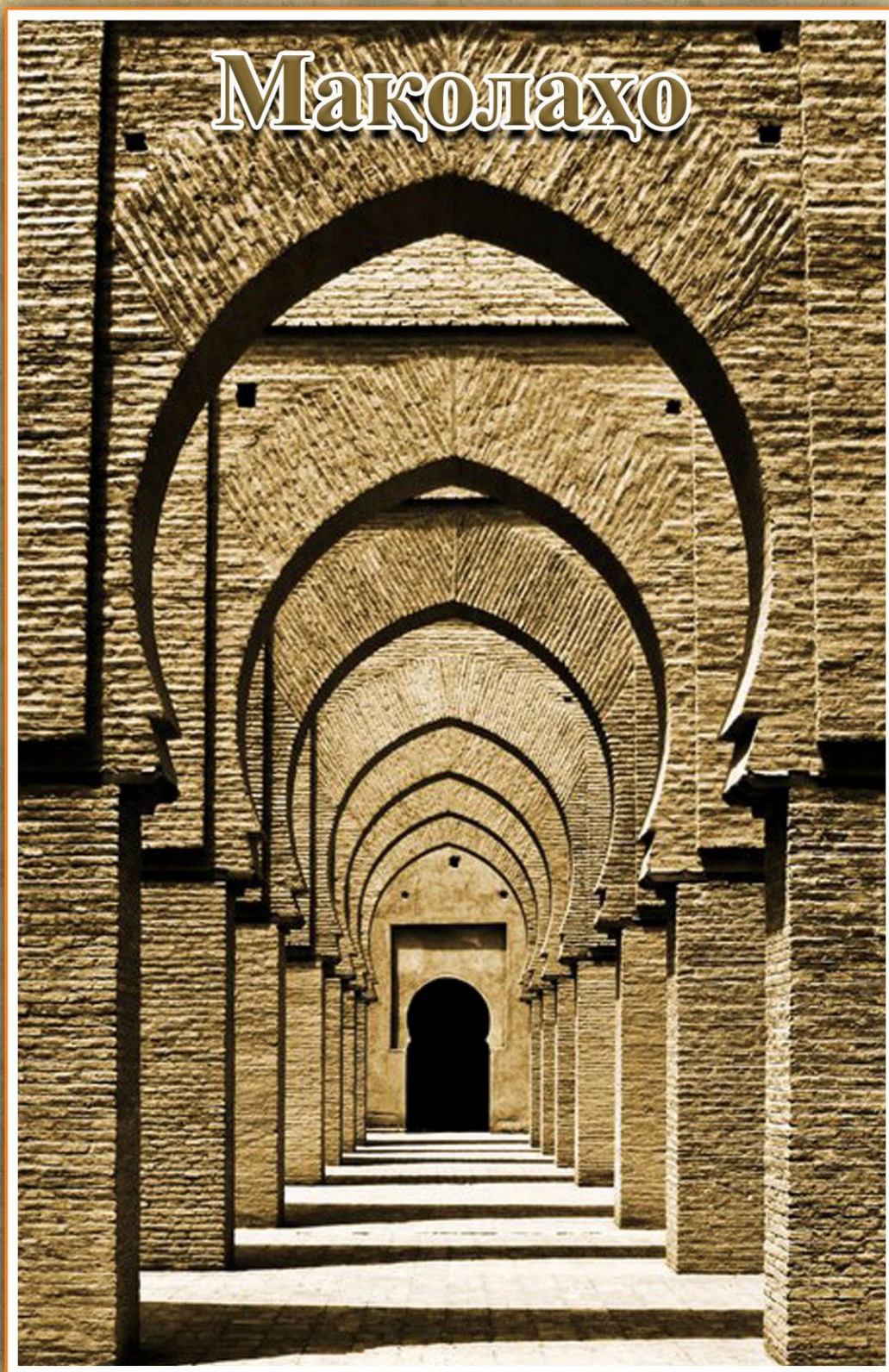

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва нашри осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло

Мавзӯи мақола:

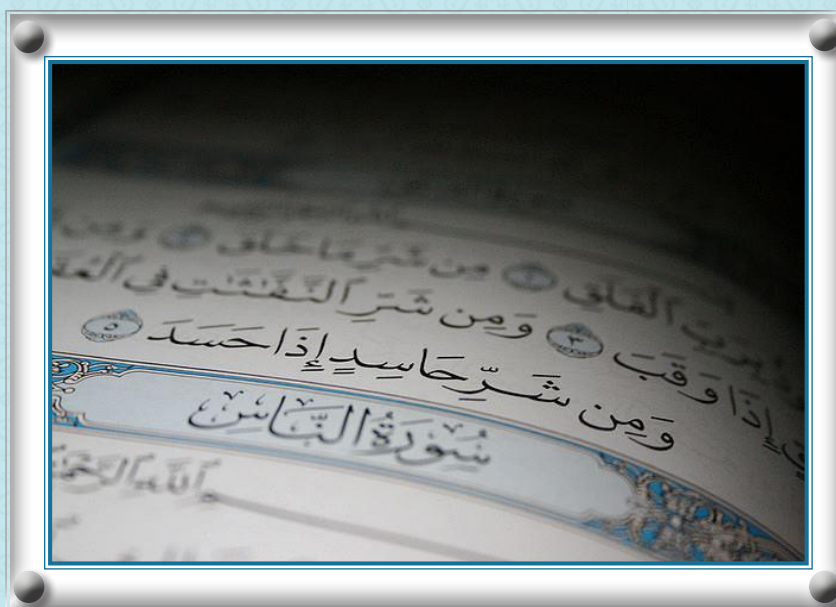
«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

Нависандаи мақола:

Мӯҳсини Ҳусейнӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолии яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

Имрӯз ба воситаи фароғатӣ чанд соҳата дар одинаи ҳафта, фурсате даст дод то пас аз муддате, мурурӣ чомеъ ва нисбатан тафсиلى бар пойгоҳи иттилоърасонии ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло дошта бошам ва боздидӣ бисёр пурбор ва муфид аз бахшҳои мутанаввеъ ва ҷолиби таваҷҷуҳи ин пойгоҳи Исломӣ ба амал оварам ки албатта бо ёддошт бардориҳои мутаъаддид ва истифодаҳои амалӣ ва маърифатӣ фаровон ҳамроҳ буд. Бояд содиқона иқрор кунам ки ман пеш аз ошноӣ бо ин ганҷинаи гаронбаҳои маънавӣ, бо вучуди мутолиъоти фаровоне ки дар ҳавзаи улум ва маъорифи Исломӣ доштам, танҳо соя ва шабеҳӣ аз Исломо мешинохтам ва танҳо пас аз ошноӣ бо ин пойгоҳи илм ва маърифат буд ки ҳичоби ҷаҳл аз пеши ҷашмонам канор рафт ва бо ҳақиқати Ислом ошно шудам ва мутмаъинам ки афроди бисёре монанди ман ҳастанд, ҳар чанд баъзан ба далоили мухталифе ин воқеиятро изҳор намеkunанд.

Аммо ин бор чудо аз баҳраи илмӣ ва ҳаловати маънавӣ ки натиҷаи ин муроҷиёти чанд соҳата буд, дар аснои мурур ва боздид аз бахшҳои мухталифи ин пойгоҳи Исломӣ, суъол ва ё беҳтар бигӯям

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

ибҳоми бузурге бароям пеш омад ва он ин буд ки ба ростӣ бо вучуди итқони фавқулода ва истехкоми таҳсинбарангези матолиби ин пойгоҳ ва низ бо иноят ба матонати илмӣ ва рӯшани вазини он дар табиини маъориф ва мавзӯоти Исломи ва рӯшангаре дар ҳавзаи масоъили рӯз ва умури мубтало ба ҷаҳони Ислом ва ироъаи роҳҳалҳои бадеъи барои мӯъзалоти мусалмонони ҷаҳон ва таъя бар яқиниёт ва мутаботирот ва умури мусаллам миёни ҳамаи мазоҳиби Исломи ва парҳез аз ҳар гуна иддаъои суст ё бидуни далил, чигуна аст ки барҳӣ кишварҳои ба зоҳир Исломи онро филтер кардаанд ва аз дастраси бештари мардуми мушток ва ниёзманд хориҷ сохтаанд ва барҳӣ вобастагонашон аз муқаллидони ҷоҳил ва мутаъассиб, бо ҳиддат ва шиддат дар баробари он мавзеъ гирифтаанд ва геребони худро барои муқобила бо он медаронанд ва гоҳ то ҳадде аз ин пойгоҳи вазини Исломи ва рӯшангарии илмӣ ва истедлолии он асабонӣ ба назар мерасанд ки одаме барои саломатӣ онон нигарон мешавад!!! Ин барои ман ҷиддан ҷои суъл дорад; То ҷое ки эътироф мекунам наметавонам душманони кинатӯз ва бадхоҳони аллома Мансури Ҳошими Хӯросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоллоро дарк кунам! Аммо бо ин вучуд, ин бор худамро ба ҷои онон гузоштам ва саъй кардам бо саъи садр, далили шайтонҳо, ифтироҳ, монеътарошиҳо ва ҳошиясозии беасоси муҳолифон ва душманони муташаддиди ин олими бузургвор дар иртибот бо ин пойгоҳи Исломиро бифаҳмам. Дар ниҳоят ба ду натиҷаи раваншиносона ва рафторшиносона расидам ки ба назар мерасад ҳар қадам бахше аз ангеҷаҳои ин ҷамоъат ва сабабе аз асбоби адовати ононро ташкил медиҳад:

1. Душманони ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хӯросонӣ ҳафизахуллоҳ таъолло, аз фарти вафодорӣ ба бузургони инҳисорталаб ва ҳокимони иқдидоргарои хеш, хувияти хеш ба унвони як мусалмон ё инсони озодаро аз даст дода ва дучори истиҳолаи фарҳангӣ шудаанд ва ба қавли худашон дар вилояти фақиҳ зуб гаштаанд! Ба баёни дигар, инон диёнати хешро фидои сиёсати дигарон сохтаанд ва охирати хешро ба дунёи дигарон фурухтаанд ва дар ин ботлоқ он қадр фуру рафтаанд ки дигар ҳеҷ таъаххӯд ва таъаллуқ ба худ Ислом ва омӯзаҳои асили Исломи барояшон боқӣ намодааст ва ҳар чи ҳаст танҳо таъаххӯд ва таъаллуқи хотир ба

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

низому давлат ва масъулону марочеъи тақлид аст ки худро масовӣ бо Ислом таваҳҳум кардаанд; то ҳадде ки пиндоштаанд ва вонамуд кардаанд ҳар чизе ки бо аҳвоёи мазҳабӣ ва салойиқи сиёсии онон созгор нест ё масолеҳи низомашонро таъмин намекунад, лузуман ғайри Исломӣ аст ва аз ин рӯ, густохона ҳар қироъати дигаре аз Ислом, ҳар чанд бисёр маъкул, мустадал ва раҳойибаш бошад ро <<Инҳирофӣ>> ё <<Тавғиъи истиқбори ҷаҳонӣ>> мешуморанд ва дақиқан бар ҳамин асос, кинаи ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъолло ба дил гирифтаанд ва ба душманӣ ва муъоризаи аланӣ бо даъвати ӯ пардохтаанд; Чароки ӯ бидъатҳо ва инҳирофоти ононро бидуни ҳеч таъоруф ва муҳофизаи эълон намуда ва бо рӯшангарихои дилсӯзонаи худ, фосилаи онон аз Исломи ростинро бар ҷамагон ошкор сохтааст ва ҳамин ба назари онон далилӣ кофӣ бар мунҳариф будани ин бузургвор ва чи басо муртабит буданаш бо истиқбори ҷаҳонӣ маҳсуб мешавад!!!

2. Инон дар умқи фарти ҳеш, ба ҳубӣ ҳаққоният ва ҳайрхоҳии ин олими азимушон ва ягонаи давронро дарёфтаанд, аммо ба сабаби заъфҳои ахлоқии фаровон ва муҳаззаб набудани нафсхоёшон, дучори бухл, тангназарӣ ва ҳасодати шадид нисбат ба эшон шудаанд. Тавзеҳ онки бисёрӣ аз эшон пеш аз зуҳури ин олими раббонӣ, дар қаҳтул ричол ва ҳалаи ҳувлноке ки бар ҷаҳони Ислом соя афканда буд, барои худ дӯкон ва дастгоҳе пайдо карда ва муддаъии илм ва фазле буданд ва муридони тарафдороне доштанд, вале бо зуҳури ин офтоби оламтоб, монанди ситораҳои хурд ва камсабӣ дар атрофи осмон маҳв шуданд ва мавқеъияти худ дар миёни авомро мутазалзил ёфтанд ва нисбат ба ояндаи худ эҳсоси хатар карданд; Зеро азамати илмӣ ва маънавии ин инсонӣ бузург то ҳадде аст ки инсофан сирфи зуҳури ӯ дар ҷаҳони Ислом, ҳатто агар ҳеч мавзеъӣ дар баробари эшон нагирад, барои рехтани обурӯ ва суфт шудани ҷойгоҳи раҳбарон ва олимони мутақаббир кофӣ аст; Мисли инки <<Бидуни шарҳ>> як дастагули зебо ва хушбӯро дар канори буттаҳои хор ва алафҳои ҳарз қарор диҳӣ! Тавзиҳ онки ҳар кас китоби шарифи <<Бозгашт ба Ислом>> ё бархӣ номаҳо ва гуфторҳои нурони ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуросониро як бор бо диққат мутолеъа мекунад, наметавонад тафовути сатҳи

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

нигариш ва шахсияти эшон бо дигаронро мункир шавад ва нохоста эҳсоси касеро пайдо мекунад ки аз канори як ҳавзчаи камумқ ва олуда ки умре ба он шодмон буда ва онро бузургтарин ва поктарин укёнуси ҷаҳон мепиндошта, ногаҳон ба канори укёнусӣ зулол ва покиза афтодааст ва аз ин рӯ, ё монанди бархӣ мепиндорад ки хоб мебинад ва чунин укёнуси маввоче дар пеши чашмони ӯ <<Вучуд надорад>> ва ё монанди бархе дар бухт ва хайрат фуру меравад ва сукут мекунад ва намедонад онро бовар кунад ё мункир шавад ва ё монанди бархӣ шодмон мешавад ва Худовандро ба сабаби ёфтани чунин укёнусе сипос мегӯяд ва машғули баҳраамандӣ аз он барои ҷуброни гузашта мегардад ва дар ҳар ҳол, нисбат ба ҷойгоҳи раҳбарони гумроҳ ва олимони мутакаббири худ беъътино мегардад. Аз ин рӯ, инон ки қодир ба таҳаммули чунин воқеъияте нестанд ва таҷориби бисёре дар саркӯби олимони мустақил ва озода ва шахсиятҳои хайрхоҳ ва мунтақид доранд ва равишҳои касиф ва муъассиреро барои хонанишин кардан, мунзавӣ кардан, манфур кардан ва бадном кардани онон дар миёни мардум фаро гирифтаанд, душманӣ ва муъориза бо ин укёнуси зулол ва покизаро дар дастури кори худ қарор додаанд ва аз ҳеҷ тавтиъа ва макре бар зидди эшон ба манзури ҳифзи ҷойгоҳи худ дар байни мардум худдорӣ намекунанд ва сухани Худовандро ба ёд намеоваранд ки фармудааст: **﴿وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا ۖ وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ﴾** (Анъом/ 123); <<Ва ин гуна дар ҳар сарзамине бузургони гунаҳкорашонро қарор додем ки дар он макр кунанд, дар ҳоле ки ҷуз ба худашон макр намекунанд ва намефаҳманд>> Ва фармудааст: **﴿اسْتِكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ﴾** (Фотир/ 43); <<Аз рӯй истикбор дар замин ва андешаи бад, дар ҳоле ки андешаи бад ҷуз ба соҳибони худ фуруд намеояд>> Ва фармудааст: **﴿وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لَيَرْوُلُ مِنْهُ﴾** (Иброҳим/ 46); <<Онон макри худро кардаанд, вале макрашон низди Худованд аст, агарчи макрашон ба гунае бошад ки кӯҳҳо бо он аз байн биравад>>!

Аммо дар ин миён чизе ки ҳасодати амиқи инон нисбат ба ҳазраи аллома Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъолло ро таҳрик карда, он аст ки инон ҳаргиз гумон намекарданд кори ин олими бузургвор ки ба заъми онон то як сол пеш касе ӯро

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

намешинохт ва номашро ҳам нашунида буд, дар ин муддати кӯтоҳ то ин андоза боло бигирад ва густарда шавад; Ба наҳве ки пойгоҳи иттилоърасониаш бо вучуди филтер будан дар Эрон ва таблиғолти манфии фаровон бар зидди он, то ин андоза тарафдор пайдо кунад ва мавриди мурочиъаи густардаи мусалмонон аз ақсои ҷаҳон қарор бигирад ва китоби шарифаш бо унвони <<Бозгашт ба Ислом>> ҳаракатӣ фикрӣ ва инкилобиро дар микёси фарогир оғоз намояд ва рӯйкардҳову нигаришҳои ройиҷи кунунро тағйир бидиҳад ва қироъати ҳокимро ба ҷолиш бикашад. Инон ҳатто тасаввурашро ҳам намекарданд ки мардум ба ин наҳзати Исломи гаройиш ва алоқамандӣ нишон бидиҳанд ва онро таҳсин намоянд; Чи расад ба онки дар мақоми амал бо он ҳамкорӣ кунанд! Шояд инон дӯст медоштанд ки Мансури Ҳошими Хуросонӣ аз ҳудашон мебуд то битавонанд аз вучуди чунин шахсияти беназир ва таъсиргузоре дар ростои манофеъи хеш баҳрабардорӣ кунанд ва ўро барои матомеъи хеш ҳазина намоянд, аммо ҳол ки ў аз онон нест ҷашми дидани ўро надоранд ва наметавонанд маҳбубияти ў дар миёни мусалмонон ва ҷаззобияти таъолими асил ва нуронии ўро ки ҳар рӯз иддаи бештареро ҷазби худ мекунад таҳаммул кунанд; Лизо ба сангандозӣ ва шарорат дар бораи ў рӯй меоваранд ва тамоми талоши худро мекунанд ки вачҳи ўро дар назари мардум маҳдуш намоянд ва бо анвоъи тавҳинҳо ва таҳқирҳо ва тўҳматҳои воҳӣ ва беасос, ҳурмати ўро бишкананд ва мардумро нисбат ба ў бадбин ва бадгумон созанд. Инон аз сари ҳасодате ки мисли оташи сӯзон ба ҷонашон афтода ва ҳоби роҳатро аз ҷашмонашон рабудааст, меҳоханд ин марди бузургро водор ба сукут, ақабнишинӣ ва тағйири рӯйкард намоянд то ҷойе ки ниҳоятан дар баробари инон кӯтоҳ биёяд ва ба хидмати онон дарояд. Онон дар ҳоле ин орзуи хом ва шайтониро дар сар мебарваронанд ки намедонанд ин дақиқан равиши шаруронаи яҳуд дар муқобили Ислом буд, онҳо ки Худованд душмани ононро аз сари ҳасодат мешуморад ва мефармояд: «وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ أَنْ يَرُدُّوكُمْ مِنْ بَغْدٍ كَثِيرٌ مِنْ إِيْمَانِكُمْ كَفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَغْدٍ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ» (Бақара/ 109); <<Бисёрӣ аз аҳли китоб ба воситаи ҳасодате ки дар нафсҳои онҳо доранд, орзу мекарданд ки шуморо баъд аз имонатон ба куфр бозгардонанд, бо ин вучуд ки ҳақ барояшон комилан рӯшан шуда буд>>. Ин дар ҳоле

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

аст ки инон дар мавриди ҳазарти аллома, ба чизе ҳасодат меварзанд ки дар ҳақиқат хостаи Худованд будааст; Чароки Худованд илм ва ҳикматро ба ҳар кадом аз бандагонаш ки бихоҳад ато мекунад ва касеро намерасад ки ба ӯ эътироз намояд ва аз ӯ бозхост кунад ки чаро ин маъорифро дар ихтиёри ин фарди гумном гузоштӣ ва дар ихтиёри мо ки машоҳурӣ муктадир ҳастем нагузоштӣ! Ҳамчунонки фазилат ва бартарио ба ҳар кадом аз бандагонаш бихоҳад мебахшад; Чунонки дар бораи фазилати Оли Иброҳим алайҳи салом бар дигарон фармудааст: «أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ» (Нисоъ/ 54); <<Оё ба гурӯҳе аз мардум ба хоҳири ончи Худованд аз фазли хеш ба онон бахшидааст, ҳасодат меварзанд?!>>; Ҳамчунонки ҳасодати Қобил дар ҳаққи бародараш Ҳобил, нишони аз сафоҳати Қобил ва адами таслимаш дар баробари хости Худованд буд; Чароки ин тақсири Ҳобил набуд ки Худованд қурбонии ӯро пазируфт, аммо қурбонии бародарашро напазируфт! Имрӯз ҳам сарсупурдагон ба тавағут ва мутаъассибони тангназар, монанди Қобил амал мекунанд ва аз сари ҳасодат, бардари хеш Мансури Ҳошими Хуросони ро таҳаммул наменамоянд ва агар имконашро биёбанд чи басо аз фарти ҳуқд ва ҳасодат ӯро аз рӯй замин бар медоранд ва ин ҳамон «شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ» (Фалак/ 5) аст ки Худованд аз он барҳазар доштааст; Ҳамчунонки душманон ва қотилони даъватгарон ба сӯй адолатро ба азобӣ дарднок башорат дода ва фармудааст: «إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۖ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ» (Оли Имрон/ 21 ва 22); <<Касоне ки ба оёти Худованд куфр меварзанд ва Паёмбаронро ба ноҳақ мекушанд ва касоне аз мардум ки ба адолат амр мекунандро мекушанд, ба азобӣ дарднок башорат деҳ! Онон касоне ҳастанд ки аъмолашон дар дунё ва охира нобуд мешавад ва барояшон ҳеҷ ёваре нест>>!

Аммо рӯшан аст ки ин ҳасудони кинатуз ва бенаво бештар шойистаи тарахҳуманд; Чароки ҳеҷгоҳ ба муроди дили худ намерасанд ва ҳеҷгоҳ намеосоянд; Бо таваҷҷуҳ ба инки баҳадулиллоҳ бо шинохте ки мо аз ҳазрати аллома Мансури Ҳошими Хуроснӣ ҳафизахуллоҳ таъоло ёфтаем, ӯ аҳли созиш бо золимон нест ва аз гуфтани ҳақ боке ба худ роҳ намедихад. Лизо душманони ин олими мубориз ва шуҷоъ метавонанд аз сари ғазаб ва ҳасодат бимиранд ва орзуӣ

«وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ»

оқабнишинӣ ва таслими эшонро бо худ ба гӯр бубаранд; ﴿قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ﴾
 ﴿إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ﴾ (Оли Имрон/ 119); <<Бигӯ бо хашматон бимиред!
 Ҳароина Худованд ба чизе ки дар синаҳост огоҳ аст>>!

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислом»
ошно шавед

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хӯросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Лутфан мавриди
назар

Саҳифаи фејбуки
пайгоҳ

Саҳифаи гузаштисе
пайгоҳ

Саҳифаи канал
телеграмм пайгоҳ